

Ζωγραφικές συνθέσεις (ακρυλικά) και κατασκευές (πλεξιγκλάς) παρουσιάζει η Χριστίνα Ζερβού στην «Αίθουσα Σύγχρονη Χαρακτική» (Χάρους 9). Πρόκειται για ένα σύνολο από 22 έργα που αποτελούν αντιπροσωπευτικά δείγματα από τη δουλειά της των τριών τελευταίων χρόνων. Σε αυτήν η ζωγράφος έχει αποκριπτογραφήσει τους συνειρημούς, τα προβλήματα και τα διώματα που της προκαλεί η πραγματικότητα του ηλεκτρονικού γεφυφάλου και, γενικότερα, της σύγχρονης τεχνολογίας. Στην τριωινή της φάση όπως και στην αμέσως προηγούμενη —εκείνη της γεωμετρικής αφάιρησης και της οπτικής τέχνης— η Ζερβού εξακολουθεί να αποδεικνύει ότι κατέχει τα μυστικά ενός πολύ καλού μετέ. Στα εννέα, μεγάλων διαστάσεων έργα επισημειούμεε μια παλμικότητα και μία κινητικότητα στη σύνθεση:

“Έκθεση
‘Αλ. ‘Ακριθάκη
στη γκαλερί
«Ίωνία»

‘Ο Α. ‘Ακριθάκης ζει και εργάζεται από το 1967 στο Βερολίνο και στην ‘Αθήνα. Έχει μέχρι τώρα παρουσιάσει τη δουλειά του σε συνεννόηση με τους: Α. ‘Ιδλα, Φ. Σκουλίμα και Κάρεν και Ζάν Μπερνιέ. Έκτός από τη ζωγραφική και τις κατασκευές έχει κάνει θιάβλια, φίλμ, σκηνικά και έφηρμωμένη τέχνη. Έργα του βρίσκονται σε Μουσεία και σε ιδιωτικές συλλογές στην ‘Ελλάδα και στο ξζωτερικό.

‘Ο ‘Ακριθάκης συμβάλλοντας τώρα στην προσπάθεια καλλιτεχνικής άποκέντρωσης, παρουσιάζει στη γκαλερί «Ίωνία» (Βασ. Γεωργίου Β’ 64, Νέα Ίωνία) ένότητες σχεδίων από διάφορες φάσεις της δουλειάς του. Πρόκειται για συνθέσεις με κραγιόνια, μολύβι, τέμπερες, κολλάζ σε άμεση σχέση με τα λάδια και με τις κατασκευές του. Συγκεντρωμένα τα έργα αυτά, εδώ, στέκουν μαρτυρίες για τό πώς «λειτουργεί» ο καλλιτέχνης στην προετοιμασία, στην εκτέλεση και στις μεταγενέστερες μνήμες που του έμπνέουν. Τό έλαφρύ ύλικό της ταινιής έκθεσης αποτελεί σάν μία ένότητα — στην κυριολεξία — τό «έργαλειό» δουλειάς του ‘Ακριθάκη. Διάρκεια έκθεσης 21 ‘Ιανουαρίου — 9 Φεβρουαρίου.

χαρακτηριστικό που τονίζεται ακόμη περισσότερο στις κατασκευές από την επάλληλη διάταξη των επιφανειών που φέρουν τά σχήματα. Εδώ, η Ζερβού δημιουργεί με έναν έντονα προσωπικό τρόπο. Τό τελευταίο αυτό γνώρισμα διακρίνεται και τά μικρότερα σε διαστάσεις έργα, με τη διαφορά ότι αυτά χαρακτηρίζονται από μία πιο έντονη ζωγραφικότητα και από

ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ ΡΟΓΚΑΝ

μιά σε πρώτη όψη στατικότητα. Όμως, η στατικότητα αυτή υποχωρεί καθώς η καλλιτέχνιδα με τις ικανότητες που διαθέτει στη σύνθεση και την ευαισθησία της κατορθώνει να προσδίει και εδώ την ιδέα της κίνησης μέσ’ από τη διάταξη των καμπύλων και την συχνότητα των επάλληλων γραμμών. Τά πλέγματα, τά δίκτυα, τά κυκλώματα έχουν μετουσιωθεί, εδώ σε σύμβολα που υποβάλλουν τό οπτικό μας πεδίο με μία μεγάλη ποικιλία σε ευρηματικές λύσεις που αφορούν τη σύνθεση καθώς και με την επιμέλεια και τις εξαντλητικές προσπάθειες που αποκαλύπτουν από μέρος της Ζερβού. Έχουμε, εδώ, μίαν ακόμη αποδείξη ότι η ζωγράφος κατορθώνει και ανανεώνει δημιουργικά την έμπνευσή της καθώς και τον τρόπο έκφρασης της. Στο χώρο της έκθεσης έχει κανει την ευκαιρία να ακουσει την ηλεκτροακουστική σύνθεση του Στ. Βασιλειάδη: «Τά Μυστικά Τραγούδιο της Μηχανής» που γράφτηκε ειδικά γι’ αυτήν τη δουλειά της Ζερβού.

– ‘Ο Κ. Γεωργίου παρουσιάζει στη «Συλλογή» (Βασ. Σοφίας 4) 40 συνθέσεις (σχέδια με μελάνι, αερογράφο, τέμπερες και κολλάζ) από τη δουλειά του των πέντε τελευταίων χρόνων στο χώρο της εικονογράφησης. ‘Ο νέος καλλιτέχνης που έχει μέχρι σήμερα εικονογραφήσει κάπου 100 έργα έκανε για την τριωινή έκθεση μίαν επιλογή με αντικειμενικό στόχο να παρουσιάσει στόν επισκέπτη — θεατή μίαν ενδεικτική εικόνα των τρόπων με τους οποίους κατορθώνει και εκφράζεται εναλλάσσοντας με ευρηματικές λύσεις τη σύνθεση, την τεχνοτροπία και την υφή της έμπνευσής του. ‘Ο Γεωργίου δημιουργός με μία πολύ έντονη προσωπικότητα —τόν διακρίνει μία ωριμότητα στη σύνθεση και μία μεγάλη ευχέρεια στό σχέδιο— κατορθώνει σε κάθε περίπτωση να

πιάνει κείρια τό βαθύτερο νόημο του υπό εικονογράφηση έργου και αυτό να αναμεταδίει στην αμεσότητα του δίχως να μάς φορτίζει οπτικά ή να διασπάει την προσοχή μας στό συναισθηματικό τόμα. Παράλληλα, επειδή η καλλιτεχνική εκάρηση δέν αποβαίνει σε βάρος του νοήματος του γραπτού λόγου ή αντίστροφα, ο Γεωργίου υλοποιεί μία χρυσή τομή: την προσθήκη μέσα από τό σχέδιο του μίας νέας, δημιουργικής διάστασης στό γραπτό λόγο. Άλλοτε με έναν παραστατικό τρόπο, άλλοτε με μίον ημι — παραστατική ή και τελείως αφηρημένη τεχνοτροπία ή ακόμη, με λύσεις που βρίσκονται πολύ κοντά σε μία μορφή εννοιολογικής τέχνης ο Γεωργίου μάς αποδεικνύει σε κάθε περίπτωση τη μεγάλη δεξιοτεχνία του στό σχέδιο: χαρακτηριστικό που φτάνει στό αποκορύφωμά του στό πορτραίτο του ‘Ο. Ελύτη και του Κ. Γαβρά. Πέρα, όμως από την ωριμότητα του ταλέντου του στόν εικαστικό χώρο αναγνωρίζουμε στό δημιουργό αυτόν και μία ποιητική ευαισθησία.

Η Ιταλίδα MARIELLA SIMONI μετουσίωσε τό χώρο της Γκαλερί Μπερνιέ (Μορσσή 51) σε ένα περιβάλλον στό οποίο η πολύ έντονη καλλιτεχνική της ιδιοσυγκρασία εκδηλώνεται με περισσότερους από έναν τρόπους. Είναι κατ’ αρχήν η αίσθηση του χώρου και η ικανότητα της δημιουργού να τον διαμορφώνει ή μάλλον να τον μεταβάλλει σε συνεργό —αναπόσπαστο μέλος— της καλλιτεχνικής της έκφρασης. Κατορθώνει έτσι η νέα αυτή Ιταλίδα κάτι πολύ δύσκολο: ο χώρος να μήν είναι τό κέλυφος μέσα στό οποίο παρουσιάζεται ένα περιβάλλον αλλά τουναντίον να ταυτίζεται με αυτό και τό σύνολο να χαρακτηρίζεται από μία πολύ έντονη οργανική ρομή. Είναι ακόμη η ικανότητα της SIMONI να υπερκελιζει την ταυτότητα των όσων παρουσιάζονται, εδώ, μέσα από τη συνύπαρξη και την αντιπαράθεσή τους: συνθέσεις ζωγραφικής, κατασκευές, γλυπτά και η φύση στην άμεση, ζωντανή της μορφή —τά λουλούδια και τό νερό— και, ιδιαίτερα μέσ’ από τις συγκρίσεις, τους συνειρημούς και τους αιχνιδισμούς που αυτή η συνύπαρξη προκαλεί. Και, κάτι ακόμη: οι σχέσεις που αναπτύσσονται είναι τέτοιες υφή ώστε τό στοιχείο του παράδοξου απαλλαγμένο από κάθε έννοια επιθετικότητας και πρόκλησης να περιβάλλεται αποκλειστικά μία ποιητική

χρoία και την έννοια μίας πολλαπλά εννοημένης κίνησης: γνωρίσματα που προσφέρουν πολλές οπτικές και συναισθηματικές διεξόδους στό θεατή. Υποβλητικά ποιητική είναι η λεπτομέρεια των θιάβλιων που στριφούν τη γλάστρα με τις καμέλες καθώς και η παρουσία ενός κόκκινου πανώ αντίκρου στην διακοσμημένη με λουλούδια κορέλα — κατασκευή που βρίσκεται σε μία διαρκή περιστροφική κίνηση. Η «κίνηση» υπαρκτή, εδώ, όπως και στη γλυπτική σύνθεση με μπρούτζινα ελάσματα πάνω στα οποία πέφει συνεχώς νερό από μία υδρορροή υποβάλλεται σε άλλα έργα αποκλειστικά και μόνο τη γλώσσα με την οποία παρουσιάζονται και την αναμεταξύ τους τοποθέτηση. Όμως η δουλειά της Ιταλίδας καλλιτέχνιδας είναι αντιδραστική σε κάθε περιγραφή. Και αυτό γιατί λειτουργεί με μία μεγάλη ένταση μέσ’ από τις σχέσεις «ού αναπτύσσονται επί τόπου ανάμεσα σε ότι παρουσιάζετα εδώ καθώς και σε σχέση με τις μαστυρίες της βαθείας ευαισθησίας της δημιουργού» και τά βιώματα και τά συναισθήματα του καθε επισκέπτη. Πρόκειται, αναμφισβήτητα για μία δουλειά που μάς αποκαλύπτει μία πολύ έντονη καλλιτεχνική προσωπικότητα και μία ιδιόμορφη ποιητική ευαισθησία.

Ζωγραφικές συνθέσεις (ακουαρέλλες, λαδοαστέλ και ακρυλικά) καθώς και γλυπτά σε ξύλο και σε πήλο παρουσιάζει ο Μ. Κόκκορης στη γκαλερί «Κρεωνίδης» (Νίκης και Υπερείδου 7). Στην πλειοψηφία των ζωγραφικών έργων και σε όλα, δίχως εξαίρεση, τά γλυπτά κύριο μορφολογικό στοιχείο στέκει τό σκιάχτρο και μερικές άλλες μορφές που είναι παράγωγά του. Η απόδοση του σκιάχτρου — ζοάνου με λογής — λογής εξαρτήματα σε διάφορες στάσεις και χρώματα χαρακτηρίζεται σε πολλά έργα από μίαν έντονη διακοσμητικότητα, μίαν επιτήδευση και ένα βεβιασμένο τρόπο έκφρασης που δέν αναμεταδίδουν τό μνήυμα τού δημιουργού. Αντίθετα, σε μερικές ακουαρέλλες όπου ο Κόκκορης εκφράζεται με μίαν αφηρημένη τεχνοτροπία επισημειούμεε πολλές ικανότητες στη σύνθεση και μίαν ευαισθησία στό χρώματα. Σε αυτά τά έργα η προσωπικότητα του καλλιτέχνη προβάλλει τελείως διαφορετικά από ότι στό αμέσως προηγούμενα και αποκαλύπτει ευόαιως προσωπικές για τό μέλλον.

